

Børne Blad

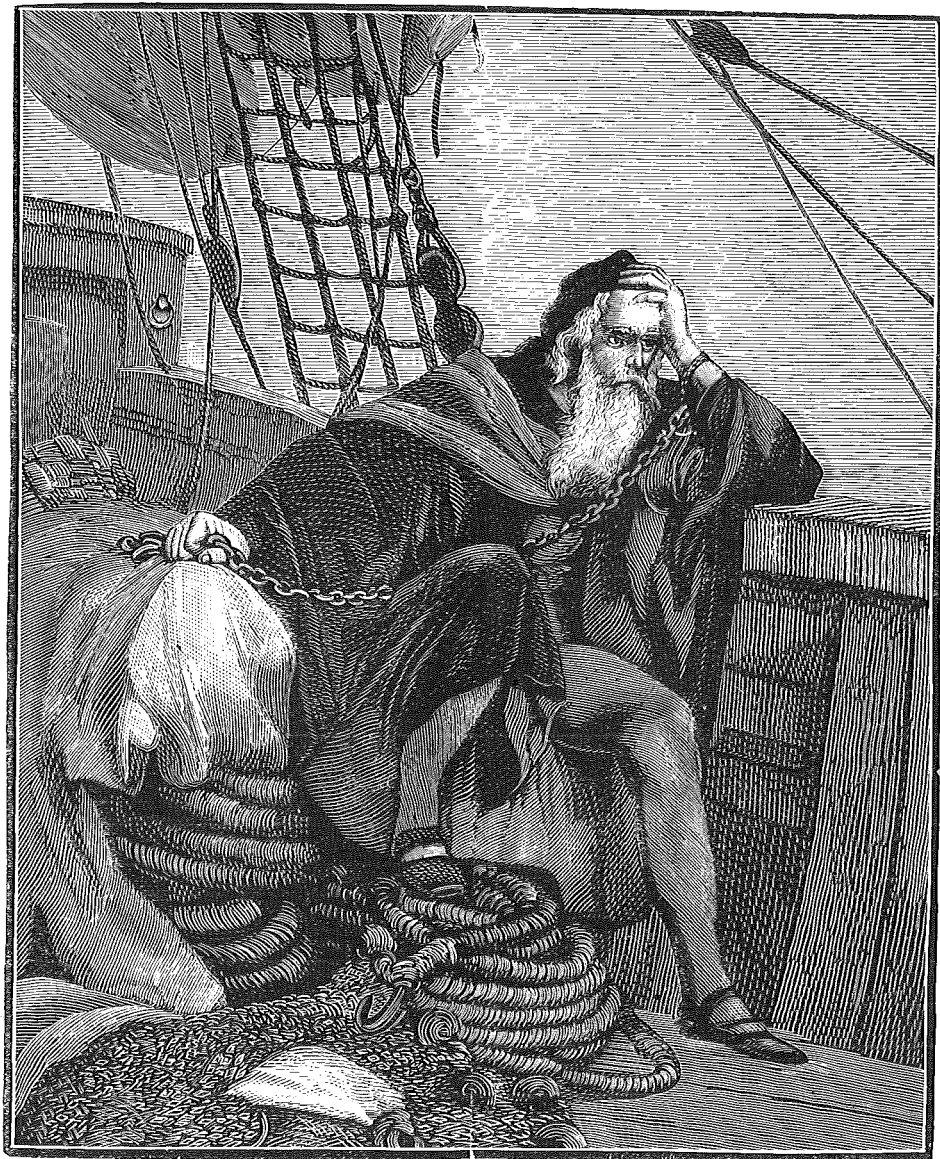

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 43.

22de oktober 1893.

19de aarg.

Columbus i tænker.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forskud. I pakker til en adresse paa over 5 eksptr. leveres det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende reaktionen af bladet sendes til Rev. G. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Hvem var tyven?

(En fortælling af Christoph Schmid.)

(Fortættelse.)

Hun drømte, at hun i maanefin vandrede i en for hende aldeles fremmed have, som laa midt i bild, mørk granskov; men haven syntes hende saa ubeskrivelig deilig og venlig. Saa klar og lys havde endnu aldrig maanen synes hende at være. Og alle havens blomster stod der saa skjønne i maanefljæret. Ogsaa sin far fik hun se i denne underlige have; maanen faldt netop paa hans ærbærdige ansigt, som straaledes af glæde. Hun ilede hen til ham, kastede sig om hans hals, og glædestaarer strømmede saaledes fra hendes øine, at hendes kinder endnu var fugtige af dem, da hun alter vaagne.

5. Marie for domstolen.

Marie var knapt vaagnet, før hun blev ført ud for at blive forhørt. En gysen overfaldt hende, da hun traadte ind i den mørke retssal med de høje hvælvinger og med de gammeldags vinduer, der var forsynede med smaa festsantede vindusruder. Dommeren forelagde hende en række spørgsmaal, som hun alle besvarede overensstemmende med sandheden. Hun græd og forstyrede om sin uskyldighed. Men dommeren sagde: „Nig kan du ikke narre, saa jeg skulde anse det umulige for muligt. Ingen var inde i værelset uden du, og ingen andre end du kan have ringen. Derfor er det bedst, at du bekjender.“

Marie gjentog under taarer: „Det er mig aldeles umuligt at sige andet end, hvad jeg har sagt. Jeg ved ikke det mindste om ringen. Jeg har ikke seet den og har den ikke.“

„Man har seet ringen i dine hænder“, vedblev dommeren. „Hvad vil du nu svare?“

Marie forstyrede, at det var umuligt.

Dommeren ringede og — Jette blev ført ind.

Jette havde i sin ærgrelse over tjolen og for at berøbe Marie hendes gunst hos sit herreskab, sagt til folkene paa slottet: „Det er ingen anden end den skygge gartnerpige, som har ringen. Jeg saa hende komme ned gennem trapperne, og da gik hun og saa paa en funklende ring, som hun havde i haanden. Da hun fik se mig, gjemte hun den øieblikkelig forstrækket. Allerede dette vakte min mistanke. Imidlertid vilde jeg ikke forhaste mig og sagde imidlertid ikke noget. Kanste har man givet hende ringen ligesom saa meget andet, tænkte jeg. Men har hun skjælet den, vil man nok merke det, og det vil da være tidsnok at fortælle, hvad jeg har seet. Jeg er saa glad for, at jeg ikke selv havde været inde i grevindens værelse. Saa-danne onde folk som denne hyllerske Marie kunde let bringe mistanke over paa andre skikkelige folk.“

Man tog Jette paa ordet, og nu skulde hun bekræfte for retten, hvad hun havde sagt. Da hun traadte ind i retssalen, og dommeren formanede hende til for Guds aasyn at sige sandheden, bankede vistnok hendes hjerte voldsomt, og skjælv hun i knæerne; men den onde pige lyttede hverken til dommerens ord eller sin samvittigheds stemme. Hun tænkte: „Hvis jeg nu bekjender, at jeg har løiet, vil jeg blive jaget fra min tjeneste og kanste ogsaa fængslet.“ Som følge deraf gjentog hun frækt sin løgn, medens Marie stod og hørte derpaa. „Du havde ringen! Jeg saa den hos dig!“

Marie forstrækkedes over en saadan falskhed. Men hun begyndte ikke at skjænde og

tale ondt igjen. Hun blot græd, og kunde næsten ikke paa grund af graad faa et ord frem.

„Det er ikke sandt. Du har ikke seet ringen hos mig. Hvorledes kan du lyve saa forfærdelig og bringe ulykke over mig, som ikke har gjort dig noget ondt?”

Men Jette, som kun tænkte paa sin egen timelige fordel og fremdeles var fylt med had og misundelse mod Marie, brød sig ikke det mindste om hendes ord. Hun gjentog endnu engang sin løgn og alle de enkelt- heder, som hun havde opdigtet. Paa et vint af dommeren blev hun derpaa atter ført ud.

„Beviserne er altfor klare“, sagde derpaa dommeren til Marie. Alle omstændigheder vidner imod dig. Den unge grebestrøens kammerpige har jo endog seet ringen i dine hænder. Sig nu, hvad du har gjort af den.“

Marie blev ved at paastaa, at hun ikke havde taget den.

Da lod dommeren hende pisse. Man maa huske paa, at dette skede for lange, lange tider siden, da retsforholdene var anderledes end nu. Marie skreg, græd, bad til Gud og gjentog atter og atter, at hun var uskyldig. Det hjalp intet; hun blev pisset tilblods, og bleg, skjælvende og blødende blev hun atter ført tilbage til fængslet. Saarene efter piskningen smertebe overordentlig. Hun laa halvdelen af den paafølgende nat paa sit haarde halmleie uden at kunne faa sove; hun græd og bad til Gud, og tilslut lod han hende falde i en bederfbægende søvn.

Den næste dag blev Marie atter skillet for retten. Da al strengbed ikke havde hjulpet, søgte man nu ved mildbed og venlige forestillinger at bringe hende til at tilstaa. „Hvis du tilstaa, skal du slippe for videre straf“, sagde man, „de slag, du har faaet, skal betragtes som straf nok, og du skal til- ligemed din far atter faa lov til i ro og fred at vende tilbage til dit hjem. Betænt dette vel og vælg mellem liv og død. Se, jeg mener det godt med dig. Hvad vil den

skjalne ring hjælpe dig, naar du har mistet livet for dit tyveris skyld?”

Marie holdt fast ved sine første udtalelser. Dommeren, som havde lagt merke til hendes store kjærlighed til sin far, fortsatte:

„Hvis du alligevel bedbliber at være saa forskoffet og ikke bekyrder dig mere om dit eget liv, saa tænt ialfald paa din faders graa haar.“

Marie blev greben af smerte ved tanken paa sin dyrebare far.

„Bekjend“, sagde dommeren, „at du har taget ringen. Et ord, en eneste stavelse, et blot ja' kan redde dit liv.“

Det var for Marie en haard prøvelse. Hun taug længe stille. Hun faldt paa den tanke, at hun kunde sige, at hun havde taget ringen, men tabt den paa veien hjem. Men hun tænkte ved sig selv: „Nei, det er dog bedst at holde sig til den hele, fulde sandbed. Al løgn er jo synd. Jeg vil ikke for nogen pris gjøre det, som jeg ved er synd, selv om jeg derbed kunde redde mit liv. Dig, o Gud, vil jeg lyde og saa overlade resten i dine hænder.“

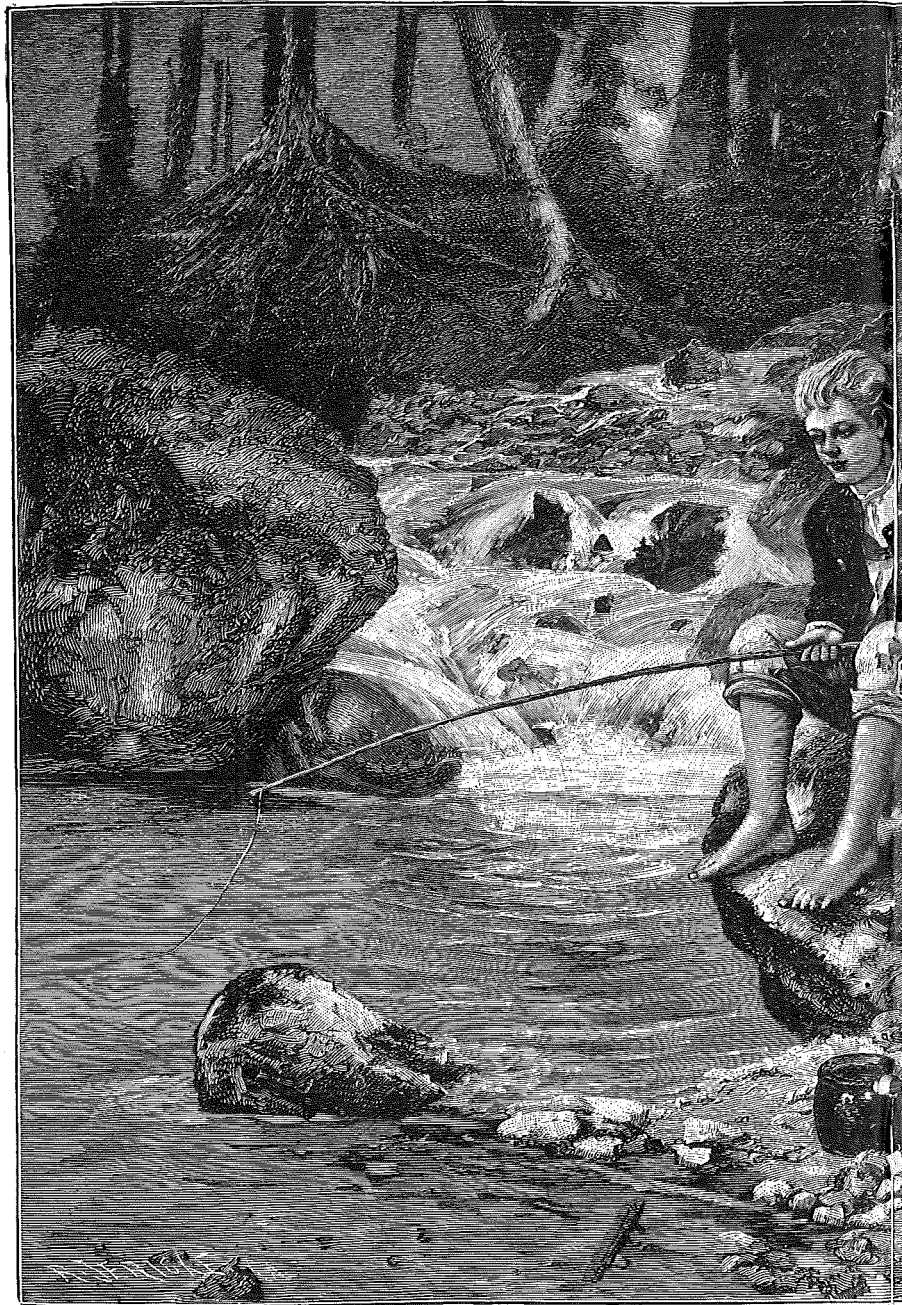
Hun svarede derpaa med lydellig, om end bebæget stemme:

„Hvis jeg sagde, at jeg havde taget ringen, vilde det være en løgn, og hvis jeg blot ved en løgn kan reddes fra døden, saa lad mig heller dø.“

Dommeren svarede ikke mere, men gab tegn til, at man atter skulde føre pigen ind i fængslet.

6. Gamle Jakob hos Marie i fængslet.

Dommeren var i ikke liden forlegentbed. „Det er nu allerede den tredje dag“, sagde han, „og vi er ikke komne det mindste længere, end vi var den første. Hvis jeg kunde se blot den mindste mulighed for, at nogen anden kunde have taget ringen, vilde jeg anse pigen for uskyldig. En saadan bestemtbed i hendes alder er noget ganske uhyrt. Men alle omstændigheder taler imod hende; det

batten.

kan umulig være anderledes; hun maa have stjaalet ringen."

Han gik endnu engang op til grevinden og udsurgte hende om alle enkeltheder. Han tog ogsaa paany Jette i forhør. Han sad næsten hele resten af dagen og studerede over sagen og tænkte over hvert eneste ord, som Marie havde sagt under forhøret. Tilslut lod han sent paa aftenen Maries far hente fra fængslet op til sig.

"Jakob", sagde han, "jeg er vistnok anseet for at være en streng mand. Men det skal man dog ikke sige om mig, at jeg nogen gang i mit liv har dømt tvertimod, hvad jeg har anseet som sandhed. Jeg antager ogsaa, at I har den tillid til mig, at jeg ingen lyst har til at dømme eders datter til døden. Men alt synes at bevise, at hun maa have forøbet tyveriet, og efter vore love maa hun derfor dø. Kammerpigens udsagn bringer fuld klarhed over sagen. Men hvis endnu ringen blev bragt tilbage, kunde endnu alt ordnes, idet hun paa grund af sin ungdom vilde kunne blive benaadet. Men vedbliver hun saa stivnakket og ondskabsfuldt at negte sin forbrydelse, saa opbeier dette, hvad hun mangler i alder, og hun er et dødsens barn. Gaa derfor til hende, Jakob, og saa hende endelig til at levere ringen tilbage, og jeg giver Dem min haand paa, at da — men merk det, ogsaa blot da — skal hun slippe for at dø, og blot komme til at lide mildere straf. De er hendes far og har størst magt over hende. Hvis De ikke kan saa hende til at levere ringen, maa enhver tro, at De er hendes medskyldige. Endnu engang: hvis ringen ikke kommer frem, vil det gaa galt." (Fortsættes.)

Aandsnærværelse i farens stund.

Vi var fire, som havde staaet leir for natten ved Gunnison-elven i det vilde lige Colorado. I lang tid havde vi for-gjæves søgt efter guld og var derfor noget

mismodige; men vi søgte at holde humøret oppe ved at fortælle historier, medens vi laa omkring leirilden og røgte.

Bludselig blev vi imidlertid skræmte af en besynderlig hvisslende lyd, som enhver af os kjendte.

"Der er en klapperslange i nærheden!" raabte Jeffries, idet han sprang op. "Tag eder iagt!"

Vi kom alle op i en fart med undtagelse af Bolton, som laa fuldstændig rolig paa ryggen med hænderne under hovedet; hans kridtpibe var faldt ham ud af munden.

"Lys" hvissede han. "Vær stille. Slangen er kravlet ind i min skjorte."

Vi vidste, hvad det betød, og vi blev stieblikkelig stille. Jeg følte en kuldegysning af rædsel nedad min ryg, idet jeg tænkte paa det giftige kryb, som nu laa ved Boltons bryst, i hvilket det hvert øieblik kunde plante sine dødbringende tænder. Det flammende baal kastede sine skygger paa hulens sorte væg, og elbebruset løb trist og sørgelig. Borte i mørket skreg en ensom ugle.

Ikke en mussel i Boltons legeme bevægede sig, og det syntes, at han havde ophørt at aande. Den eneste bevægelse, der var synlig paa hans person var foraarfaget ved slangen, som kravlede under hans skjorte.

Vi sad der som forstenede uden at kunne hjælpe, ude af stand til at gjøre det mindste for at frelse vor kamerat.

Efter nogen tids forløb stak klapperslangen sit grumme hoved ud gennem bryståbningen paa Boltons skjorte og hævede det over den ubevægelige mands ansigt. Vi kunde se slangens kløstede tunge stikke ud og dens øine glinse, medens dens hoved bevægede sig fra den ene side til den anden.

Stadig forblev Bolton ubevægelig, vel vidende, at den mindste bevægelse fra hans side vilde afgjøre hans skjæbne. Vi kunde se at han var høvd som et lig. Jim Nevans, den bedste skytter blandt os, trak sin revolver frem, idet han holdt...

medens han spændte hanen, saa at den ikke klukkede. Slangens hoved var neppe seks tommer fra Boltens øine, og det saa ud, som om den giftige stabning kunde bide, hvad øieblik det skulde være.

„Stal jeg styde, Dabe?“ spurgte Nevans sagte.

„Styd!“ var det eneste ord, Bolton svarede. Den spændte revolver blev langsomt hævet, og hver mand holdt sit aandedræt. Knallet lød, og kuglen rev slangens hoved fra dens krop. Ligesom et lyn var Dabe Bolton oppe, rev den hovedløse slange frem fra brystet og slyngede den ind i ilden. Saa sank han hjælpeløs sammen, næsten bekvimet, medens flere sbeddraaber trængte sig frem paa hans ansigt. Men han havde vist, at han havde gode nerver.

Fyrstikken.

Profesor Drummond, forfatteren af „Det største i Verden“, fortæller følgende:

For kort tid siden reiste jeg over Atlanterhavet.

En aften underholdt nogle af passagererne og jeg os med kaptainen, der i samtalsens løb fortalte os en hændelse, som han for nogle aar tilbage havde oplevet.

Han førte et skib, som allerede havde tilbagelagt en lang reise, da skruen knækkede; ved et uheld under reparationen trængte vandet ind, og saa minutter efter begyndte skibet at synke. Vaadene blev satte ud, og kaptainen steg ned i en baad, der allerede var overfyldt.

Ratten var mørk og havet oprørt; der var saaledes tun ringe udsigt til, at baaden kunde naa frem.

Efter en tids forløb opdagede de lygterne af et sig nærmende dampskib; men hvorledes skulde de gjøre sig bemærket? De gennemsøgte baaden og fandt en gammel, kasseret lygte med en tommelang lysstump. Derpaa blev der spurgt efter en fyrstik.

Enhver gennemsøgte sine lommer, men forgæves; der fandtes ingen. Naah befaled kaptainen, at man skulde lede og vende foret i sine lommer; og se, tilsidst kom virkelig ogsaa en fyrstik tilsynne fra hjørnet af en lomme.

Manden, som havde fundet den, gav den videre; fra matrosen naaede den til styrmanden og derefter over i kaptainens hænder.

Matroserne stillede sig nu op tæt omkring kaptainen, holdt sine trøier for, saa blæsten holdtes ude, og vendte ikke øinene fra ham. Kaptainen sagde, at han havde trodset mange vanskeligheder og set mangen fare i øiet; men aldrig havde han følt et saadant ansvar som i det øieblik, da han skulde stryge fyrstikken.

Men det lykkedes. Lygten blev tændt, og da man spingede den frem og tilbage som signal, blev det bemærket paa skibet, der nu forandrede kurs og optog alle.

Men hvad var det, der gav denne fyrstik saa stor værdi? Jo, det var den eneste, man eiede. Og mine venner, det er det samme, som gjør, at eders liv er af saa stort et værd. Dit liv er det eneste du eier, og af dette afhænger dit evige liv. Betænt det.

Hold din mund lukket!

Det er i mange retninger godt at holde sin mund lukket, og det er ingen daarlig vane at komme i med, at børn passer paa sin mund. Ogsaa rent legemlig taget er det heldigt. Man kan saaledes ikke noksom advare mod den stygge usik at trække veiret gennem munden istedenfor gennem næsen, som er til for andet end at lugte med. Munden bør nemlig al tid være lukket, undtagen naar vi taler, spiser eller drikker. Navnlig gjælder det om at holde munden i, naar man sover. Gjennem munden indaandes nemlig meget, som er skadeligt for sundheden, hvilket man i mange tilfælder slipper fri for, naar man anvender næsen, hvis slimhinder optager en stor del deraf. Ogsaa mildnes luften ved at passere den af slaberens anviske vei. Selv om næsen er, hvad man kalder „stoppet“, maa man ved fast forsæt vænne sig til at aande derigennem. Vanen gjør det snart let; — det gjør den forresten med alt.

Kolumbus i lænker.

(Med billede.)

Saa har vel saaledes som Kolumbus faaet erfare, at utaf er verdens løn. Da han første gang vendte hjem fra sin opdagelsesreise, blev han vistnok modtaget med store æresbevisninger af sin konge og stor jubel af hele det spanske folk, og han kunde tiltræde sin anden reise med en anseelig flaaede, for at tage de nyopdagede lande i besiddelse. Men siden var han gang paa gang udsat for mistanke, had og misundelse. Ja i aaret 1500 sendte kongen endog en mand ved navn Bobadilla afsted for at undersøge Kolumbus's færd i det fjerne vesten, og den store opdagelsesreisende blev i lænker ført tilbage til Spanien. Vistnok skammede kongen sig og frigav ham igjen, og han kunde atter tiltræde en reise til Amerika; men syg vendte han tilbage fra denne og døde i fattigdom i Spanien i aaret 1506. Han, hvis opdagelse bragte Spanien saa umaadelige rigdomme, døde i fattigdom. Hvilken skrigende uretfærdighed! Der fortælles, at han bad, at hans lig maatte blive begravet paa Hayti sammen med de lænker, han havde baaret.

Lader os elske hverandre!

Lader os elske hverandre," siger apostelen Johannes, kjærlighedens apostel, og lignende formaninger rettes til os gang paa gang i den hellige bibelbog. Det er ikke mange ting, vi saa ofte formaneres til som kjærlighed. Om Gud selv siges der, at han er kjærlighed, og han vil saa gjerne, at vi skal ligne ham heri.

Hvorledes trænger vi ikke ogsaa stadig at mindes herom! Er der noget, som vi har grund til at bede Gud om tilgivelse for, saa er det vor ufjærlighed. Ogsaa du, barn, trænger at mindes om Guds vilje her, ogsaa du har grund til at bede Herren om tilgivelse, fordi du har syndet saa ofte mod ham i dette stykke.

Huffer du, hvilke ufjærlige ord, der nylig kom fra dine barnelæber? Huffer du, hvor grættet du for nogen tid siden var? Huffer du, hvor ufjærlig du handlede mod dine søstende, eller hvor misundelig du var?

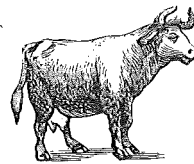
Det har nok ikke været med din fjærlighed, som det skulde! Men glem saa ikke, at vi har en Gud, som vil hjælpe os, naar vi beder ham derom. Bed ham da hver dag at lære dig mere kjærlighed. Du skal se, at det nytter at vende sig til ham om hjælp!

Opløsning paa gaader i nr. 41.

Gaadespørgsmaal: 1. Sau — au. 2. Gris — ris.
Billedgaade. Vi sad undervejs bagerst i baaden.

Billedgaade.

D 1 S e rat

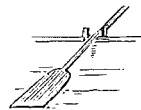
gbr

tveks.

r m

ne.